

bestaar i Ret til at møde i endel Retssager, naar der ikke mødes af nogen af de Personer, som nævnes i L. 1—9—14, i hvilken Henseende Domstolene synes at anvende den allerliberaleste Fortolkning —, at denne Eneret eluberes hver eneste Dag af en Hærskare af Kommissionærer, der ved Hjælp af Proforma-Transporter eller i Egenkab af saakaldte „Mandatarer“ og paa andre lignende Maader trænge sig ind paa det Omraade, som i alt Fald burde være forbeholdt Sagsførerne, og efter den ved nogle Retter fulgte Praxis ikke engang behøve at bruge særlige Omkostninger for at komme til at drive Sagsførervirksomhed, idet Retten velvillig modtager de af dem affattede og med Partens Underskrift forsynede Indlæg. Vi henstille til det ærede Udvalg, om det kan siges at være i Befolkningens Interesse, at et saadant Væsen upaatakt drives. Efter hvad vi ovenfor have yttret om den tarvelige Betaling, som ydes for Sagsførelsen, er det klart, at Spørgsmaalet ikke kan have synderlig betydning for Sagsførerne, men det forekommer os naturligt, at der i en Lov om Sagsførervæsenet bør indeholdes Bestemmelser om Sagsførernes Forretningsomraade, samt at disse Bestemmelser bør affattes saaledes, at der dertil henregnes, hvad der fornødtigvis maa henregnes dertil, ligesom det vel ogsaa turde være naturligt, at der gives Bestemmelser om, at den, som direkte eller ved Benyttelse af Proformadokumenter trænger Sagsførernes Rettigheder, paa det Offentliges Foranstaltning skal drages til Ansvar; det synes os at være en underlig Tingenes Tilstand, at Enhver udstaffet kan antage Naam af Sagsfører i Avertissementer, paa Skilte, i Cirkulærer og deslige og faktisk drive Sagsførervirksomhed, medens Indgreb i andre selv de allerimpleste Næringsrettigheder paatales af det Offentlige og belægges med Straf. Men det Offentliges Interesse fordrer formentlig, at man ikke bliver staaende ved at give rimelige Bestemmelser om den egentlige Sagsførervirksomheds Omraade og om Straf for uberettiget Udøvelse af denne Virksomhed; det vil utvivlsomt være i Almenhedens velforstaaede Interesse, at der i alt Fald foretages Noget for at sætte en Grændse for den mere og mere om sig gribende Uskik, at andre juridiske Forretninger, navnlig Dprettelser af Dokumenter, udføres for Betaling dels af Personer, som ikke blot ikke yde nogenformelt Garanti for Duelighed og Hæderlighed, men ofte ere notorisk udygtige og uhæderlige, dels af Mænd, som paa Grund af deres Stilling til Administrationen og Domstolene formentlig burde udelukkes fra at søge saadant Gehærv. Det lader sig vistnok ikke negte, at det er langt farligere, at det tillades hvilket som helst om end nok saa uduelige og uhæderlige Personer at drive Næring ved at sætte en Juridisk Dokumenter og fungere som juridiske Raadgivere, end at det tillades Hvem som helst at gaa i Rette for Folk for Betaling, og det kunde derfor i og for sig være ganske naturligt, at der opstillede samme Betingelser for Udøvelse af den sidstnævnte Næringsvirksomhed som for Udøvelsen af den førstnævnte. Dette vilde jo vel imidlertid neppe kunne gennemføres, uden at medføre andre Ulemper for det Almene; men da Virksomheden som juridisk Raadgiver og Medhjælper er af den Bestaffenhed, at Udøverens Mangel paa Duelighed eller Hæderlighed kan medføre ubodelig Skade, vilde det vistnok være i sin Orden og til Gavn for Befolkningen, at det blev bestemt, at Ingen, som ikke er Sagsfører, skulde kunne udøve saadan Næring, medmindre han har naaet en vis Alder, ikke er ude af Raadighed over sit Bo og ved paalidelige Vidnesbyrd godtgjør, at han er i Besiddelse af den fornødne Duelighed og altid har sørt en retsaffæren Vandel. Vi tro fremdeles, at det burde bestemmes, at Retsbetjentens embedsmænd og deres Kontorbetjente ikke bør være berettigede til at drive saadan Næringsvirksomhed eller i alt Fald til at affatte Dokumenter for Betaling. Det vil sikkert være det ærede Udvalg bekendt, at netop Retsbetjentenes Fuldmægtige udenfor Kjøbenhavn udøve en overordentlig betydelig Virksomhed ved Udøvelsen af juridiske Forretninger, og den almindelige Sagsførerforenings Bestyrelse har oftere, navnlig i et i Aaret 1871 indgivet Andragende, for Justitsministeriet fremhævet, hvor store Ulemper denne Virksomhed volder ikke blot Sagsførerne, men ogsaa det Almene. Dette Andragende bevirkede imidlertid kun, at Ministeriet udstedte et Cirkulære af 4de Juli 1873, indeholdende dels Henstillinger dels Paalæg til Retsbetjentene, men dels vare de i dette Cirkulære omhandlede Foranstaltninger aldeles utilstrækkelige til at afhjælpe eller i nogen væsentlig Grad formindske de forhaandenværende Ulemper, dels overholdes Cirkulæret nu aldeles ikke, og Retsbetjent-Fuldmægtigenes Virksomhed, der selvstændigt støttes i høi Grad af deres Principalers og deres egen offentlige Stilling, er nu med de deraf flydende Ulemper større end nogensinde. Det er efter denne Tingenes Tilstand ingenlunde forunderligt, at mange Sagsførere have fundet, at det er høist uretfærdigt, at Sagsførerne skulle underkastes særlig Kontrol i hele deres juridiske Forretningsvirksomhed, naar den allerførste Del af deres Virksomhed kan udøves uden al Kontrol baade af Folk, hvis Personlighed og hele Livsvandel burde medføre, at det forbydes dem at søge Næring ved en Virksomhed, der i saa høi Grad griber ind i Befolkningens Velfærd, og af Mænd, der ere i en offentlig Stilling, som medfører Pligter, med hvilke deres private Virksomhed meget ofte kommer i Kollision.

Vi tro, at det i høi Grad er i det Offentliges Interesse, at Lovgivningsmagten samtidig med at indføre den i Lovforslaget tilføjede Kontrol med Sagsførerne ogsaa træffer Foranstaltninger